

девойка танцуваше връз вѣже, опънато пет лакти над земята, като пееше и сама си съпровождаше със флейта. Никому не се спеше в тая ясна, щастлива нощ. Някаква радостна треска караше млади и стари да се лутат в неукротим порив, ненаситни да говорят все за едно и също.

Наследник се бе родил...

И ничий нечестив взор не би могъл вече да се отправи към сияйният престол на Асеновския род с лакома надежда.

Невинният младенец зазиждаше крепко основата на младата държава, даряваше спокойни дни на хората — за мирен труд и усърдие.

В това време в новия палат слагаха дълги трапези с всякакви и изобилни ястия за пристигащите гости. Сребърни и бронзови лампи, пълни със зехтин, смесваха меката си светлина с яркия трепет на многобройните трисвещници. Връз чистите бели покривки, които покриваха масите, слугите метнаха златоткани брокати, разпръстнаха кланчета и цветя, наредиха най-скъпоценните купи, най-хубавите съдове от кристал, сребро и злато.

Докато великите госпожи се нареждаха да честитят на младата първеския и да слушат в съседните покои разказа на царица Елена за благополучното добиване, долу мъжете дигаха наздравица с препълнени купи за благоденствието на малкия наследник.

Връз снежнобелия лен на възглавието, тъмните коси на царичката се открояваха по-тъмносинкави от гарваново крило. В бисерните ѝ очи се таеше дълбоко доволство. Тя благодареше с умопен глас, в който бликаше гордост и нежност. Със същият отенък на гордост и нежност ръката ѝ се отправяше към новородения младенец, за да поправи нещо в одеждите му, за да посочи колко големи са очите му, или колко румено и пълно лицето му. За първи път сега венгерката се почувствува напълно българка — защото бе майка на българския цар: най-скъпото нещо което тя имаше в този миг на света.